

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

Lewis Carroll

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2022

DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ
ALICE HARİKALAR DİYARINDA

Lewis Carroll

Özgün adı: Alice's Adventures in Wonderland

ISBN: 978-605-188-098-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nermin Baltacı

Çeviren: Ramazan Toktay

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan Günay

Baskı: MY MATBAACILIK

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

DÜNYA ÇOCUK KLASİKLERİ

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

Lewis Carroll

LEWIS CARROLL (1832-1898)

Asıl adı Charles Lutwidge Dodgson olan İngiliz yazar, Daresbury köyünde dünyaya geldi. Babası din adamıydı fakat müspet ilimlere de çok meraklıydı ve oğlunu iyi bir matematikçi olarak yetiştirmek istiyordu. Charles Dodgson, tam babasının istediği gibi bir evlat oldu. Fen derslerindeki üstün başarısı sayesinde öğrenim süresince hep şeref madalyası aldı. Öğrenimini tamamladıktan sonra da okulda matematik öğretmenliğine tayin edildi.

Dodgson'ın ilk eserleri mesleği ile ilgili konulardadır. Fakat sonra o kadar farklı bir kitap yazdı ki buna kendi imzasını koymanın doğru olmayacağını düşünerek Lewis Carroll takma adını kullandı. Kitap bugün bütün dünyada çocuk klasikleri arasında önemli bir yer tutan *Alice Harikalar Diyarında* adındaki eseridir.

Yazar, profesörünün Alice adındaki kızını eğlendirmek, oyalamak için uydurduğu hikâyeleri bu başlık altında toplamıştı. Bu eserin beğenilmesi, Lewis Carroll'a çocuk kitaplarına devam etme hevesi verdi. *Alice Harikalar Diyarında* ile başlayan çocuk kitapları serisi, *Phantasmagoria*, *Aynanın İçinden*, *A Tangled Tale*, iki ciltlik *Sylvia ile Bruno* gibi eserlerle devam etti.

1

Alice o gün öğle yemeğini yedikten sonra biraz oyun oynamak için bahçeye çıktı. Fakat tek başına canı sıkılıyordu. Derken ablasını gördü. Ablası her gün, çay saatine kadar ormanda kitap okurdu. Belki onunla gidebilirim, diye düşündü Alice. Koşarak ablasının yanına gidip, “Ablacığım, eğer izin verirsen ben de seninle gelebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette, neden olmasın?” dedi ablası.

“Söz veriyorum abla, seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Sen kitabını okurken ben de oyun oynarım, çiçek toplarım.”

Sonra ikisi el ele vererek ormana gittiler. Bir ağacın altına oturdular. Alice hemen oyun oynamaya, ablası da kitap okumaya başladı. Ama Alice'in bir süre sonra canı sıkıldı. Ablasının yanına giderek, "Ablacığım benim canım sıkıldı, kitap okumayı bırakıp benimle biraz oyun oynasan olmaz mı?" dedi.

Ablası, "Alice, beni rahatsız etmeyeceğine söz vermiştin. Eğer sıkıldıysan eve dönebilirsin," diye karşılık verdi. Ablası doğru söylüyordu çünkü Alice ona uslu duracağına dair söz vermişti. Alice ormanda gezmeye başladı. Etrafında güzel çiçekler vardı.

Derken çalılarının arasından bir ses duydu. Korkarak geri çekildi. Hemen bir ağacın arkasına saklandı. Çalılarının arasından beyaz bir tavşan çıkınca Alice çok şaşırdı. Çünkü bu tavşan takım elbise giymişti. Şemsiyesi de vardı. Bir yere

yetişmek ister gibi aceleyle yürüyor, bir yandan da, “Çok geç kaldım, çok geç kaldım,” diye söyleniyordu.

Tavşanın bir insan gibi konuştuğunu duyan Alice’in şaşkınlığı daha da arttı. Merakla tavşanın peşine düşen Alice onun bir tavşan deliğinden içeri daldığını gördü. Ve o da tavşanın hemen arkasından deliğe giriverdi.

Delik çok küçük olduğu için dizlerinin üzerinde içeriye girmişti. Tam ilerlerken birden düştü. Ve uzun bir düşüşün ardından kuru yapraklardan oluşan bir yığının üzerine yuvarlandı. Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Önünde uzun bir geçit vardı. Ve tavşan geçitte hızla uzaklaşıyordu.

Alice son sürat koşmaya aştı. Tavşan köşeyi dönüp gözden kaybolurken Alice kendini uzun bir koridorda buldu. Koridorun her yanında kapılar vardı. Alice kapıları açmayı denedi ama hepsi

kilitliydi. Yere oturup ne yapacağını düşünmeye başladı. Bu sırada bir masa gördü. Masanın üzerinde bir anahtar vardı. Alice anahtarı alıp hemen kapıların yanına gitti. Bu anahtarla kapıları açabileceğini düşünüyordu ama açamadı.

Derken Alice kapıları tekrar kontrol ederken daha önce fark etmediği bir perde gördü. Bu perdenin arkasında bir kapı vardı. Alice elindeki anahtarla kapıyı açtı. Kapı fare deliği kadar bir geçide açılıyordu. Alice eğilip kapıdan içeri bakınca bir çiçek bahçesi gördü. Mis gibi kokuyordu. Ama Alice'in o ufacık kapıdan sığmasına imkân yoktu.

Alice ayağa kalkıp gitmeye karar verdiğinde masanın üzerinde bir şişe gördü. Bu şişeyi daha önce orada görmediğinden emindi. Şişenin içinde yeşil bir sıvı vardı. Üzerinde de "BENİ İÇ" yazıyordu.

Üzerinde “BENİ İÇ” yazıyor olabilirdi ama Alice akıllı bir kız olduğundan acele etmedi. Önce üzerinde “zehir” yazıp yazmadığına baktı. Yazmıyordu. Alice tadına bakmaya karar verdi. Tadını beğenince de hepsini içti.

Ve Alice birden küçülmeye başladı. Buna çok sevindi. Artık istediği kapıdan geçebilecekti. Ama unuttuğu bir şey vardı. Tekrar masadan anahtarı almak istedi fakat çok küçüldüğü için masaya uzanamadı. Tırmanmak istedi ama masanın ayağı çok kaygan olduğu için düştü.

Alice korkmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir köşede oturup düşünürken bir kek gördü. Bu kek daha önce orada yoktu. Eğer bu keki yerse daha da mı küçülür yoksa büyür mü bilmiyordu. Ama denemek zorunda olduğunu hissediyordu. Kekten bir ısırık aldı, tadı çok hoşuna gitti. Birden büyümeye başladı. Öyle büyüdü ki başı tavana değdi.

Alice hemen anahtarı alıp bahçeye açılan kapıya koştu. Ama kapıdan sığması imkânsızdı. Oturup ağlamaya başladı. Gözyaşları kısa sürede bir gölcük oluşturdu.

Derken ayak sesleri duydu. Ayak sesleri ormanda gördüğü Beyaz Tavşan’a aitti.

Tavşan onu görmemişti, dalgın dalgın yürüyordu. “İyi günler Bay Tavşan,” dedi Alice. Tavşan, Alice’i görünce korkup kaçtı. Ama kaçarken yelpazesini düşürdü. Alice onu yerden alıp sallayınca birden küçülmeye başladı. Böylece kapının altından rahatlıkla geçebilirdi. Ama gözyaşlarının oluşturduğu gölcüğü hesaba katmamıştı. İyi bir yüzücü olsa da bir süre sonra bu gölcükte kulaç atmaktan yoruldu. Sırtüstü uzanıp biraz dinlendi. Sonra tekrar yüzmeye başladı.

Alice bir süre sonra bir şırıltı duydu. Arkasına baktığında bir fare gördü.

O da yüzmekten yorulmuştu. Alice artık kendi gözyaşlarında boğulacağını düşünmeye başlamıştı. Fareye dönüp, “Merhaba Bay Fare. Bu havuzdan nasıl çıkacağımı biliyor musunuz?” diye sordu. Ama Fare ona bakmadı bile. Alice yine de konuşmaya devam etti: “Ben hayvanları çok severim. Evimde sevimli bir kedim var.” Kedi lafını duyan Fare, “Ama ben kedilerden hiç hoşlanmam,” dedi ters ters.

Alice, “Benim kedim çok güzel ve akıllı bir hayvandır. Onu bir görseniz kedileri sevmeye başlayabilirsiniz. Ama istemezseniz bir daha ondan söz etmeyiz,” dedi.

Havuz, içine düşen hayvanlarla dolup taşmaya başlamıştı. Aralarında bir ördek, bir dodo, bir papağan ve daha bir sürü acayip hayvan vardı. Hep birlikte kıyıya doğru yüzdüler.